

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Χρυσά Κουπιά

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Χρυσά κουπιά

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

*Στους 7 νάνους σου, αγάπη μου,
Διδώ, Θάνο, Έλλη, Στεργιούτσο, Ιάντα, Κόκα, Σέλα.*

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Μαρία Παπαγιάννη, *Χρυσά κουπιά*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Φωτεινή Τίτκου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Έφη Ταμπακάκη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Μαρία Παπαγιάννη, 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιανουάριος 2021

ΚΕΤ Δ338 ΚΕΠ 19/21 ISBN 978-960-16-9210-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Το πρώτο «γιατί»

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΑΠΟΓΕΙΩΘΗΚΑΝ, βγήκαν από το ανοιχτό παράθυρο και πέταξαν στον σκοτεινό ουρανό. Η Λήδα το κατάλαβε πρώτη. Κοίταξε στο διπλανό κρεβάτι. Η Ηρώ ανέμελη χοροπηδούσε. Η Λήδα είδε από κάτω τους το μεγάλο ατέλειωτο σκοτάδι. Η Ηρώ έδωσε έναν θεαματικό πήδο και τότε η Λήδα πήδηξε να την πιάσει και... τότε ξύπνησε. Το αυτοκίνητο έτρεχε σ' έναν μικρό επαρχιακό χωματόδρομο δίπλα στη θάλασσα και χοροπηδούσε. Είδε δίπλα της την Ηρώ να κοιμάται.

Πάλι καλά, γιατί νωρίτερα της έσπασε τα νεύρα: «Λήδα, μπορεί και να μην είναι τόσο άσχημα εκεί».

Τότε η Λήδα την κοίταξε με δολοφονικό βλέμμα. Κι ύστερα η Ηρώ είπε: «Μπορεί και να είναι συμπαθητικός αυτός ο παππούς» και η Λήδα την κοίταξε με δολοφονικό βλέμμα νούμερο 2.

«Συμπαθητικός και να μην τον έχουμε δει ποτέ;»

«Μπορεί να είναι πολύ παππούς και να μην μπορεί να ταξιδεύει».

«Κι εγώ λέω ότι εσύ στα σίγουρα είσαι πολύ πολύ χαζή».

Άλλη φορά η Ηρώ θα της τραδούσε τα μαλλιά, θα την τσιμπούσε, αλλά τώρα έκανε μόνο ένα «ουφ».

Όλα ξεκίνησαν...

Η Λήδα έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να θυμηθεί μια κανονική μέρα. Ένα μεσημέρι. Όλη η οικογένεια μαζί. Στην κουζίνα περνούσαν τις περισσότερες ώρες. Εκεί τρώγανε. Όλοι μαζί έστρωναν το τραπέζι. Δηλαδή σχεδόν όλοι, γιατί ο μπαμπάς τις πιο πολλές φορές προσπαθούσε να τσιμπολογήσει μέσα από τις κατσαρόλες. Η μαμά τον μάλωνε.

«Τι κακή συνήθεια είναι αυτή. Να χώνεις τα χέρια σου μέσα στο φαγητό!»

«Μα έτσι είναι πιο νόστιμο».

Ο μπαμπάς τούς έκλεινε το μάτι και έκανε γκριμάτσες. Η μαμά τού απαντούσε με τις δικές της γκριμάτσες. Τα κορίτσια γελούσαν και ο μπαμπάς έφτιαχνε μικρές μπουκίτσες και τις τάιζε στο στόμα.

«Ωραία πράγματα τους μαθαίνεις. Να τρώνε με τα χέρια».

«Τους μαθαίνω να επιβιώνουν».

«Όταν θα βρεθούν μόνες τους στο δάσος;»

«Στο δάσος ή όπου αλλού δε θα έχουν μαχαίρια και πιρούνια...»

Πάντα ο μπαμπάς έβρισκε έναν λόγο για να κάνει τη μαμά τούρμπο. Άλλοτε τούρμπο γέλιο κι άλλοτε τούρμπο δάκρυα.

Και μια μέρα ο μπαμπάς έφυγε κι η μαμά ήταν όλο τούρμπο δάκρυα. Τα δρόμια τούς έπαιρνε τηλέφωνο για «καληνύστα», όπως έλεγαν μεταξύ τους την καληνύχτα.

«Μπαμπά, δεν μπορούμε να έρθουμε να σε δούμε;» ρώτησε μια μέρα η Ηρώ.

«Στα νοσοκομεία δεν επιτρέπονται τα μικρά παιδιά».

«Υπόσχεσαι τότε ότι θα έρθεις γρήγορα;»

«Το θέλω από δω ως εκεί κι ύστερα πάλι πίσω ως τον ουρανό και μετά έναν γύρο όλο το βουνό και ύστερα...»

«Μπαμπά, σταμάτα!»

«Καληνύχτα, λελούδες μου».

«Καληνύχτα, μπαμπακένιε».

Έτσι ήταν πάντα ο μπαμπάς. Θα έβρισκε τρόπο να τις κάνει να γελάσουν.

Εκείνες τις μέρες η μαμά έλειπε πολλές ώρες, αλλά τα κορίτσια περνούσαν τέλεια στην κυρία Κατερίνα, στο διπλανό διαμέρισμα. Η κυρία Κατερίνα κάνει νοστιμότερες πίτες και κέικ πορτοκαλιού. Αλλά το καλύτερο απ' όλα είναι η Όλγα, η κόρη της κυρίας Κατερίνας· σπουδάζει χορό και είναι πολύ όμορφη. Έχει άπειρα των απείρων σκουλαρίκια στα αυτιά της κι ένα αληθινότατο τατουάζ κρυμμένο στα μαλλιά της. Μόνο όταν τα μαζεύει αλογοουρά αποκαλύπτεται ένα μικρό πουλάκι που φτεροκοπάει στον λαιμό της.

«Μαμά, είδες πόσο πολλά σκουλαρίκια έχει η Όλγα στ' αυτιά της;»

«Όχι, αγάπη μου, δεν τα είδα».

«Μα δε γίνεται, μαμά, είναι πάρα πολλά».

«Δεν τα είδα, Ηρώ. Είμαι κουρασμένη. Άσε με».

«Λήδα, εσύ είδες;»

«Ναι, Ηρώ, αλλά δεν τα μέτρησα κιόλας».

«Μπορεί να είναι και είκοσι».

«Όχι, είναι πέντε στο δεξί αυτί και έξι στο αριστερό».

«Ευτυχώς που δεν τα μέτρησες! Κι εγώ, όταν μεγαλώσω, θα κάνω πέντε στο δεξί, έξι στο αριστερό και ίσως μια πεταλούδα στον λαιμό μου».

«Μα αυτό είναι αντιγραφή. Και δεν είναι καθόλου σωστό να αντιγράφεις όλη την ώρα. Το ίδιο κάνεις και μαζί μου».

«Γιατί όχι, Λήδα; Δεν είναι δίκαιο. Όταν μεγαλώσω, θέλω κι εγώ να γίνω σαν την Όλγα. Και θα χορεύω όλη μέρα».

«Αντιγραφέας... αντιγραφέας...»

«Δεν είμαι. Απλά μου αρέσουν κι εμένα. Μαμά, πες στη Λήδα. Δεν είναι δίκαιο... Κι εγώ άλλωστε δε θα κάνω πουλάκι τατουάζ, θα κάνω πεταλούδα».

«Αντιγραφέα... Χέστρα, που φωνάζεις τη μαμά».

Τότε η μαμά έβαλε τα κλάματα. Έτσι ξαφνικά. Και η Ηρώ άρχισε να κλαίει κι έτρεξε στην αγκαλιά της μαμάς. Και η Λήδα το ίδιο. Και τους πήρε ο ύπνος στο διπλό κρεβάτι χωρίς να πλύνουν τα δόντια τους, χωρίς να φορέσουν πιτζάμες.

Την άλλη μέρα η μαμά τούς είπε ότι θα λείψει όλο το βράδυ.

«Θα μείνετε με την Όλγα».

«Θα έρθει η Όλγα εδώ;»

«Ναι, κορίτσια, θα έρθει. Να είστε φρόνιμες και στις δέκα στο κρεβάτι».

«Μα, μαμά, αύριο είναι Σάββατο».

«Σάββατο είναι; Στις έντεκα τότε».

Εκείνο το βράδυ ήταν από τα καλύτερά τους. Η Όλγα ήρθε με τις πιτζάμες της. Μια ολόκληρη νύχτα με την Όλγα ολοδικιά τους. Θεικό! Και φάγανε πίτσα και μιλούσανε για διάφορα.

Κι ύστερα γελώντας μαρτύρησαν τον μπαμπά τους που τρώει από την κατσαρόλα και παίζανε το παιχνίδι της αλήθειας. Έπρεπε να απαντήσεις, αλλιώς έχανε. Και η Λήδα ρώτησε την Όλγα: «Ξέρεις γιατί λείπει ο μπαμπάς μας;» και η Όλγα δεν απάντησε και φώναξε: «Βαριέμαι αυτό το παιχνίδι. Ώρα για χορό». Και τότε ξεκίνησε το αληθινό πιτζάμα πάρτι. Η Όλγα έβαλε δυνατά μουσική κι άρχισε να χορεύει. Τα κορίτσια την κοιτούσαν γελώντας.

«Ελάτε, κορίτσια. Χορέψτε μαζί μου!»

Τα κορίτσια την κοιτούσαν ντροπαλά. Κάνανε ένα βήμα μπροστά κι ένα πίσω. Ήθελαν, αλλά δεν ήξεραν πώς. Τότε η Όλγα τούς έδειξε. Κουνούσε χέρια, πόδια, πηδούσε, και τα κορίτσια έκαναν το ίδιο. Γελούσαν και χόρευαν. «Κι άλλο, κορίτσια. Κι άλλο» φώναζε η Όλγα. «Κι άλλο κι άλλο» φώναζαν τα κορίτσια.

Όταν σταμάτησαν, είχαν γίνει παπιά. Η Όλγα στριμώχτηκε ανάμεσα στα δυο κρεβάτια.

«Όλγα, είναι τέλειο να χορεύεις. Ε;»

«Ναι, τέλειο!»

«Κι εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω χορεύτρια».

«Και να μη γίνεις χορεύτρια, να χορεύεις πάντα. Ο χορός είναι φοβερή δύναμη. Τα παλιά τα χρόνια στη Μαδαγασκάρη, όταν οι άντρες έλειπαν στον πόλεμο, οι γυναίκες και τα κορίτσια δε σταματούσαν να χορεύουν νύχτα μέρα. Πίστευαν ότι χορεύοντας έστελναν στους συζύγους τους δύναμη, κουράγιο και καλή τύχη. Κι έτσι χορεύανε συνέχεια».

Την επόμενη μέρα η μαμά τούς έφερε δυο μικρά δέματα, δώρα από τον μπαμπά. Και οι δυο τα ανοίξαν με ανυπομονησία. Ένα μικρό κόκκινο σημειωματάριο για τη Λήδα κι ένα γαλάζιο για την Ηρώ. «Για να γράφετε το καλοκαίρι τι θα κάνετε κάθε μέρα στο σπίτι του παππού κι έτσι να μην ξεχάσετε να μου τα πείτε όλα όταν θα έρθω».

«Μαμά, τι χαζομάρες λέει ο μπαμπάς;» ρώτησε η Ηρώ.

«Μαμά, πες ότι δε θα πάμε στον παππού» φώναξε η Λήδα.

«Ναι, κορίτσια, θα πάτε στον παππού».

«Μαμά, θέλω να μείνουμε εδώ, μαζί σου. Αν εσύ πηγαίνεις στον μπαμπά, θα μένουμε με την Όλγα στην κυρία Κατερίνα».

«Αυτό δε γίνεται, Λήδα. Θα πάτε στο χωριό στον παππού. Δείτε το αλλιώς. Ένα καλοκαίρι μακριά από την πόλη» είπε η μαμά μ' ένα ύφος που έκανε τα κορίτσια να σταματήσουν τις φωνές. Μόνο η Ηρώ μετά από λίγο ψιθύρισε:

«Έχει θάλασσα; Θα πάρουμε τα μαγιό μας;».

Η Λήδα μάλωσε την αδελφή της.

«Ηρώ, δεν πάμε διακοπές».

«Μαμά, είναι κοντά η Μαγαδασκάρη;»

«Ηρώ! Σκάσε επιτέλους».

«Λήδα, μην της φωνάζεις. Ηρώ μου, το χωριό δεν είναι στη θάλασσα. Και η Μαδαγασκάρη είναι πολύ μακριά. Κοντά στο σπίτι έχει μια μεγάλη λίμνη. Θα σας αρέσει στο αγρόκτημα του παππού, είμαι σίγουρη».

«Είστε ψεύτες» φώναξε η Λήδα. «Δεν πάω πουθενά. Γιατί, μαμά; Γιατί; Τον παππού δεν τον έχω δει ποτέ. Και μια φορά που λες ότι ήρθε να μας δει, δεν τον θυμάμαι. Ήμουννα μωρό και η Ηρώ ούτε που είχε γεννηθεί».

«Ευκαιρία να τον γνωρίσετε, Λήδα».

«Μαμά, να πάρουμε τα παπούτσια για να ανεβαίνουμε στο δουνό;» ρώτησε η Ηρώ προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Το τελευταίο βράδυ πριν φύγουν η μαμά ήρθε στις μύτες στο δωμάτιό τους. Η Λήδα δεν κουνήθηκε. Κάθισε στο κρεβάτι της Ηρώς και τη χάιδεψε και τη φίλησε κι ύστερα στο κρεβάτι της Λήδας. Η Λήδα την αγάλιασε.

«Μαμά, ο μπαμπάς θα έρθει ξανά σπίτι;»

Μάλλον η μαμά δεν άκουσε, γιατί είπε μια απ' αυτές τις αρλούμπες που έλεγε κι όταν τους διάβαζε παραμύθια και την έπαιρνε ο ύπνος. Είπε: «Ο μπαμπάς, εσύ, η Ηρώ είστε το σπίτι μου».

Το επόμενο πρωί ήρθε ένα αυτοκίνητο για να τις πάρει

να τις πάει στον παππού. Η μαμά στεκόταν στην πόρτα του σπιτιού τους. Φορούσε ένα λουλουδάτο φόρεμα και τους χαμογελούσε.

«Μαμά, μην αργήσεις να έρθεις. Ορκίσου πως θα φέρεις και τον μπαμπά!» φώναξε η Ηρώ.

Η μαμά τότε άρχισε να τους στέλνει φιλιά και η Ηρώ τα έπιανε στον αέρα. Η Λήδα κατέδασε θυμωμένη το κεφάλι της. Έτσι δεν είδε τη μαμά της να σηκώνει το χέρι, να το βάζει στην καρδιά και να λέει: «υ-πό-σχο-μαι».

Μόλις το αυτοκίνητο απομακρύνθηκε, η Μάρθα έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Ο κόσμος κόπηκε ξαφνικά στα δύο.

Τα δυο κορίτσια ταξίδευαν γι' αυτόν τον παππού που δε γνώριζαν. Αυτός ο παππούς ζούσε σ' ένα απομονωμένο αγρόκτημα σ' ένα χωριό που δύσκολα έδρισκες στον χάρτη. Στον τόπο της Μάρθας.

Ο οδηγός τους ήταν ψηλός και αδύνατος.

«Λήδα, ο οδηγός μας είναι μακαρόνι».

«Μη μιλάς, θα σ' ακούσει».

«Ναι, αλλά πες, δεν είναι σαν μακαρόνι;»

Ο Μακαρόνι ήταν ο οδηγός στην εταιρεία που δούλευε ο μπαμπάς τους και του έκανε εξυπηρέτηση. Πράγματι, ακόμα λίγο και θα έφτανε την οροφή του αυτοκινήτου.

«Αασαψού» έκανε και γέμισε το παρμπρίζ σάλια.

«Μπλιαχ ο Μακαρόνι» γούλισε η Ηρώ.

Ο οδηγός έβαλε μπροστά τη μηχανή και η Ηρώ ξεκίνησε και δεν τέλειωνε:

«Γεια σου, σπίτι. Γεια σου, μαμά. Γεια σου, μπαμπά. Γεια σου, σχολείο. Γεια σου, Όλγα. Γεια σας, φίλοι στην πλατεία. Γεια και στον περιπτερά τον Θύμιο με τα πιο άπαιχτα παγωτά. Γεια σου, κρεβατάκι μου».

Όταν το αυτοκίνητο δγήκε από την πόλη κι άρχισε να τρέχει στον μεγάλο αυτοκινητόδρομο, η Λήδα είχε μετρήσει τουλάχιστον πενήντα γεια σου. Η Ηρώ συνέχιζε, αλλά η Λήδα σταμάτησε να μετράει. Έκλεισε τα μάτια της και την πήρε ο ύπνος.

Τότε η Λήδα είδε αυτό το απαίσιο όνειρο. Άνοιξε το παράθυρο και τα δυο κρεβάτια πέταξαν ψηλά. Πάνω από γκρεμούς, πάνω από σκοτάδια, πάνω από το τίποτα. Η Λήδα κοίταξε τη μικρή της αδελφή. Κοιμόταν πάνω στο απέναντι παράθυρο. Τέντωσε τα χέρια της η Λήδα και τράβηξε την αδελφή της. Ακούμπησε το κεφάλι της στα πόδια της κι ύστερα κοίταξε έξω από το παράθυρο.

Πόσες ώρες να ταξίδευαν; Ένωσε το στομάχι της να διαμαρτύρεται και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Μάλλον ήταν στην άκρη του κόσμου. Από το παράθυρό της είδε μόνο κύματα θεόρατα να σπάνε πάνω στα βράχια. Πού πήγαιναν; Κι αν δεν ήταν στην άκρη του κόσμου, ήταν σίγουρα στην άλλη άκρη από κει που ήταν το σπίτι τους. Στην άλλη άκρη από τη μαμά τους. Στην άλλη άκρη από τον μπαμπά τους. Στην άλλη άκρη από την ευτυχία.

Στο χωριό

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΚΑΡΟΝΙΣΤΑΜΑΤΑΕΙ το αυτοκίνητο στη μέση του πουθενά. Κι ύστερα δγάζει έναν χάρτη και τον γυρνάει από δω, τον γυρνάει κι από κει. Μήπως έχουν χαθεί; Έτσι η Λήδα μαθαίνει ότι από το κακό υπάρχει πάντα και το χειρότερο. Δε φτάνει που τους στέλνουν σ' έναν παππού που δε γνωρίζουν, μ' έναν οδηγό που δε γνωρίζουν, αυτός ο οδηγός χάνεται στη μέση του πουθενά.

Βρίσκονται στην κορυφή ενός μικρού λόφου. Ένας δρόμος γλιστράει σαν φίδι που κουλουριάζεται και απλώνεται μέσα στα πράσινα λιβάδια, ενώ στα πόδια του κάτω από τα βράχια σκάει η θάλασσα. Κύματα θεόρατα, θυμωμένα. Η Λήδα κοιτάει τον δρόμο, ακολουθεί την πορεία του, αλλά το βλέμμα της δε σκαλώνει σε κανένα σπίτι, σε κανένα «μικρό αγρόκτημα», όπως έλεγε η μαμά της το σπίτι του παππού.

«Μα δεν καταλαβαίνω πού έχει κρυφτεί αυτός ο γέρος» φωνάζει ο Μακαρόνι.

«Δε λέμε ποτέ γέρος!» λέει η Λήδα.

«Τι;»

«Είναι μεγάλη αγένεια να ονοματίζεις κάποιον με την

ηλικία του ή το χρώμα του ή την προέλευσή του. Λέμε το όνομά του».

«Και πού να ξέρω εγώ το όνομά του;»

«Κύριος Αδραχτάς».

«Ορίστε;»

«Αδραχτάς» επαναλαμβάνει η Λήδα, που νομίζει ότι ο Μακαρόνι δεν άκουσε καλά.

«Τι όνομα είναι αυτό;»

«Το όνομα του γέρου».

«Πολύ την έξυπνη κάνεις, μικρή. Σ' όλο το ταξίδι δε μιλήσατε καθόλου και τώρα, με το που είπα κάτι για τον παππού σου... Τι να πω; Τυχερός παππούς. Ας βρούμε τώρα όμως πού μένει. Σύμφωνα με τα στοιχεία που μου έδωσαν οι δικοί σας, εδώ κοντά βρίσκεται ένα χωριό. Ας πάμε να ρωτήσουμε εκεί».

Η Λήδα σπρώχνει την Ηρώ

«Ηρώ, ξύπνα. Πλησιάζουμε».

«Στον παππούκα;»

«Ποιον παππούκα; Γιατί τον λες έτσι; Ακόμα δεν τον έχεις δει. Μπορεί να είναι τέρας».

«Δε γίνεται ο παππούς μας να είναι τέρας».

«Και γιατί;»

«Γιατί έκανε τη μαμά. Γι' αυτό».

Η Λήδα δεν είπε τίποτα άλλο. Σε λίγο το αυτοκίνητο κατέβασε την ταχύτητά του. Είχαν φανεί τα πρώτα σπίτια του χωριού. Πέτρινα γκριζα σπίτια με πολύχρωμες πόρτες και μπαλκόνια γεμάτα λουλούδια. Ίσα ίσα χωρούσε η αυτοκινητάρα του Μακαρόνι. Της Λήδας τής φάνηκε ότι τους κοιτούσαν περίεργα. Ο Μακαρόνι άνοιξε το παράθυρο και ρώτησε έναν κύριο ούτε ψηλό ούτε κοντό ούτε χοντρό ούτε λεπτό αλλά εντελώς κανονικό, μ' ένα μουστάκι τσιγκελωτό:

«Μήπως ξέρετε πού μένει ο κύριος...».

Ο Μακαρόνι γύρισε προς τη Λήδα και τη ρώτησε με το βλέμμα.

«Αδραχτάς».

«Ναι, μπράβο, μήπως ξέρετε πού μένει ο κύριος Αδραχτάς;»

«Δεν επιτρέπεται».

«Ορίστε;»

Για μια στιγμή η Λήδα χάριξε ότι θα επιβεβαιωνόταν ένα τρελό της όνειρο. Δε θα βρισκανε τον παππού ή αυτός ο παππούς είχε εξαφανιστεί. Κι έτσι όλοι, μαζί με τον Μακαρόνι, θα επέστρεφαν πίσω στο σπίτι και θα έμεναν με την Όλγα στην κυρία Κατερίνα.

«Δεν επιτρέπονται τα αυτοκίνητα, λέμε, στο χωριό, λέμε, δεν επιτρέπονται».

«Α, συγγνώμη, δεν το ήξερα. Ψάχνω τον κύριο Ατραχά. Έφερα τις εγγόνες του».

«Μένει στην άλλη πλευρά του χωριού. Παίρνετε τον δρόμο που βρίσκεται έξεξ από το χωριό, καθώς λέμε και ξαναλέμε πως μέσα στο χωριό δεν επιτρέπεται η διέλευση των αυτοκινήτων, περνάτε τις ελιές, περνάτε τις πορτοκαλιές...»

«Ναι».

«Μη διάζεστε. Λέμε, περνάτε τις ροδακινιές, τις συκιές και θα το δείτε στο δάθος».

«Μάλιστα· ελιές, ροδακινιές, πορτοκαλιές».

«Όχι έτσι. Ελιές, πορτοκαλιές, ροδακινιές, συκιές».

«Το κατάλαβα».

«Αλλά καλύτερα...»

«Ναι, ξέρω, να βγω έξω από τους δρόμους του χωριού. Θα το ήθελα, αλλά δεν προλαβαίνω».

«Καλάααα» είπε ο εντελώς κανονικός με το τσιγκελωτό μουστάκι.